k orgánu veřejné správy a v tomto podání užije způsobu psaní, který je pro orgán veřejné správy urážející. Tato skutková podstata je tedy dokonána již tím, že podání, v němž jest užito způsobu psaní veřejný orgán urážejícího, k veřejnému orgánu bylo učiněno. Již tím, že dopis urážející veřejný orgán, byl k orgánu veřejné správy podán, a tímto podáním vymknul se z disposice podatele, byla porušena slušnost a úcta, kterou podle 1. odst. uvedeného čl. 4 je každý povinen v úředním styku s orgány veřejné správy zachovávati. Porušení této povinné slušnosti a úcty stihají okr. úřady podle 2. odst. cit. čl. 4 tresty v tomto odstavci stanovenými. Je-li však rozhodná jedině skutečnost, že dopis, v němž jest užito způsobu psaní veřejný orgán urážejícího, byl k orgánu veřejné správy podán, je pro posouzení skutkové podstaty zmíněného přestupku 2. odst. čl. 4 zák. č. 125/1927 Sb. zcela nerozhodné, kdo dopis k tomuto orgánu řádně podaný skutečně otevřel a zdali se s jeho obsahem seznámil. Poněvadž tato skutková podstata přestupku stihaného soudy nezakládá, byly podle cit. zákonného ustanovení k jeho stihání povolány úřady okresní.

Z toho, co bylo uvedeno, plyne pro konkretní spor, že skutková podstata přestupku kladeného st-li za vinu byla dána již tím, že st-l — jak je nesporno — podal k měst. radě na V. dopis z 23. března 1932, ve kterém užil způsobu psaní jmenovaný orgán veřejné správy urážejícího, a že je zcela bez právního významu, kdo tento dopis otevřel. Není tedy ani vadou řízení, že úřad nezjišťoval, kdo zmíněný dopis přijal a otevřel, zda tak učinil některý člen měst. rady na V. nebo některý zřízenec měst. úřadu.

Č. 11.408.

Živnostenské právo: * Dispens od průkazu způsobilosti pro nastoupení a provozování živnosti podle cís. nař. č. 364/1915 ř. z. nelze uděliti po dni, kdy toto cís. nař. podle ustanovení § 2 zák. č. 193/1928 Sb. platnosti pozbylo, t. j. po 1. prosinci 1929, třebas žádost za udělení dispense byla podána ještě za platnosti cit. cís. nař.

(Nález ze dne 8. září 1934 č. 11.757/33.)

Věc: Gremium zubních techniků v Brně proti ministerstvu obchodu o přípustnost opravného prostředku.

Výrok: Stížnost na rozhodnutí z 5. listopadu 1931 se zamítá pro bezdůvodnost. Rozhodnutí ze 14. července 1932 se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Výnosem z 15. května 1931 udělil zem. úřad v Brně Vilému J. podle ustanovení 3. odst. § 3 cís. nař. ze 7. prosince 1915 č. 364 ř. z. dispens od průkazu způsobilosti za účelem nastoupení a samostatného provozování živnosti zubotechnické a zároveň mu udělil koncesi k provozování této živnosti se stanovištěm v M. Opis tohoto výnosu doručený stěžujícímu si gremiu byl opatřen právním poučením, že z výnosu toho není podle ustanovení 2. odst. § 8 cit. nař. odvolání. Než gremium přesto odvolání podalo.

Výnosem z 5. listopadu 1931 uložilo min. obch. zem. úřadu, aby podle § 78 odst. 1 vl. nař. ze 13. ledna 1928 č. 8 Sb. a s poukazem na § 8 odst. 2 cís. nař. ze 7. prosince 1915 č. 364 ř. z. odmítl toto odvolání jako nepřípustné. Dodáno bylo toto: »Pokud pak se odvolání zmíněného gremia dovolává instanční revise, poznamenává min. obch., že nenalezlo příčiny, aby zakročilo ve smyslu § 146 odst. 4 živn. ř. z moci úřední, ježto zákon porušen nebyl«.

Rozhodnutím z 15. března 1932 odmítl zem. úřad v Brně řečené odvolání stěžujícího si gremia na základě ustanovení § 78 odst. 1 vl. nař. č. 8/1928 Sb. s poukazem na § 8 odst. 2 cís. nař. ze 7. prosince 1915 č. 364 ř. z. jako nepřípustné. Rozhodnutím ze 14. července 1932 nevyhovělo min. obch. dalšímu odvolání stěžujícího si společenstva.

Gremium zubních techniků v Brně podalo k nss-u dvě stížnosti a to 1. na výnos min. obch. z 5. listopadu 1931 č. 70277 a 2. na rozhodnutí téhož úřadu ze 14. července 1932. O těchto stížnostech uvažoval nss takto:

Ad 1. Stížnost není důvodnou — — —.

Stěžující si gremium má za to, že žal. úřad mylně považoval podání gremia z 8. června 1931 za dozorčí stížnost podle § 146 odst. 4 živ. ř., ačkoli bylo odvoláním a že měl proto žal. úřad o odvolání tom rozhodnouti a ne je vyříditi tím způsobem, že nenalezl příčiny, aby zakročil ve smyslu § 146 odst. 4 živ. ř. z moci úřední, ježto zákon nebyl porušen. Neprávem.

Stěžující si gremium zubních techniků tvrdilo ve svém odvolání, že mu přísluší právo odvolací o otázce, rozhodoval-li úřad právem na základě cís. nař. č. 364/1915 ř. z. a že rozhodnutí zem. úřadu v odporu s platným právem neobsahuje po této stránce správné poučení o opravných prostředcích. V dalším obsahu tvrdilo gremium a dokazovalo, že na základě cit. cís. nař. v daném případě dispense udělena býti nesměla. Toto odvolání předložil zem. úřad min. obch. k rozhodnutí. Než to je vrátilo nař. výnosem z 5. listopadu 1931 zem. úřadu a uložilo mu, aby je odmítl jako nepřípustné. Současně poznamenalo, že nemá příčiny k zakročení z moci úřední podle § 146 odst. 4 živn. ř., pokud se odvolání domáhá takového zakročení.

Z tohoto obsahu cit. výnosu je patrno, že žal. min. považovalo odvolání společenstva z rozhodnutí zem. úřadu za řádný opravný prostředek, neboť odvolání vrátilo zem. úřadu, aby o něm jako o odvolání rozhodl. Na tom nic nemění, že min. současně uvedlo, že nemá příčiny k zakročení z moci úřední podle § 146 odst. 4 živn. ř. Tento výrok učinilo in eventum pro ten případ, kdyby v odvolání snad mohla býti spatřována žádost o úřední zakročení. Dalo-li min. vyříditi toto odvolání jako řádný opravný prostředek a tvrdí-li stížnost sama, že podání to je řádné odvolání a nikoli dozorčí stížnost, pak nemohlo býti tím, že žal. úřad in eventum vyslovil, že nemá příčiny k úřednímu zakročení, zasaženo do nějakého subj. práva stěžujícího si společenstva. Dlužno proto stížnost podanou na rozhodnutí sub. 1. uvedené zamítnouti jako bezdůvodnou.

Ad 2. Rozhodnutím z 15. března 1932 odmítl zem. úřad pro nepřípustnost odvolání, které stěžující si gremium podalo z výnosu jeho z 15. května 1931, jímž byla Vilému J. udělena dispens od průkazu způsobilosti za účelem nastoupení a samostatného provozování této živnosti a

poukázal na ustanovení § 8 odst. 2 cís. nař. č. 364/1915 ř. z., podle něhož ustanovení § 116 a) živn. ř. o rekursním právu společenstev neplatí, uděluje-li se dispens podle cit. cís. nař. Gremium ve svém odvolání z tohoto rozhodnutí zem. úřadu namítalo, že cís. nař. č. 364/1915 ř. z. bylo zrušeno zák. z 9. listopadu 1928 č. 193 Sb. s platností od 1. prosince 1929 a že následkem toho je rozhodnutí v odpor vzaté nezákonné. Nař. rozhodnutím ze 14. července 1932 nevyhovělo min. obch. tomuto odvolání z důvodů výnosu v odpor vzatého a podotklo, »že cís. nař. č. 364/1915 ř. z. zůstalo v platnosti do 1. prosince 1929, kteréhožto dne nabyl účinnosti zák. č. 193/1928 Sb. Byla-li žádost o dispens, opírající se o cit. cís. nař. podána před tímto dnem, byla podána ještě za platnosti tohoto cís. nař., takže ji sluší posuzovati podle příslušných jeho ustanovení«.

V rozhodnutí tom je tedy vysloven právní názor, že žádost za udělení dispense od průkazu způsobilosti za účelem nastoupení a samostatného provozování živnosti, jež podána byla za účinnosti cís. nař. č. 364/1915 ř. z., dlužno posuzovati podle tohoto cís. nař., i když o ní bylo rozhodováno teprve v době, kdy toto nařízení již platnosti nemělo. Ve stížnosti na toto rozhodnutí podané namítá gremium, že je nerozhodná skutečnost, že zúčastněná strana Vilém J. podal žádost za dispens od průkazu způsobilosti ještě za účinnosti cís. nař. č. 364/1915 ř. z., nýbrž že je rozhodno, kdy bylo o ní rozhodnuto, neboť rozhodnutí správního úřadu lze založiti jen na právních normách, které mají platnost v době vydání rozhodnutí, nelze však opříti je o normy, které v této době již neplatily.

Nss uznal stanovisko stížnosti důvodným.

Cís. nař. ze 7. prosince 1915 č. 364 ř. z. vydána byla z podnětu války výjimečná ustanovení o úlevách při nastoupení a dalším provozování živností. V § 8 odst. 1 předepsáno, že dříve než se udělí dispens podle §§ 3, 5 a 6, jest vybídnouti obch. komoru a příslušné živn. společenstvo, aby se vyjádřily. V 2. odst. § 8 se praví, že ustanovení § 116 a) živ. ř. o rekursním právu společenstva neplatí, uděluje-li se dispens podle tohoto cís. nař. Podle toho byla suspendována účinnost § 116 a) živ. ř. o rekursním právu živn. společenstev jen pro případy udílení dispense podle tohoto cís. nař. a závisí tedy zodpovězení otázky, příslušelo-li stěžujícímu si gremiu odvolání z výroku zem. úřadu o udělení dispense zúčastněné straně na tom, bylo-li lze v době, kdy zem. úřad dispens udělil, udělovati ještě úlevy při nastupování a dalším provozování živností podle cís. nař. č. 364/1915 ř. z. či nikoli.

Otázkou touto zabýval se nss již v nál. z 18. října 1932 č. 15.808 a zodpověděl ji záporně z těchto úvah: »Ustanovením § 1 zák. č. 193/1928 Sb. byly zrušeny právní předpisy, jimiž z důvodu války byly poskytnuty úlevy při nastoupení a provozování živností. Zejména bylo zrušeno cís. nař. 364 ř. z. z r. 1915, kterým byla vydána výjimečná ustanovení ke snažšímu nastoupení a provozování živností. Zák. č. 193/1928 Sb. nabyl podle § 2 účinnosti rok po vyhlášení ve Sbírce zák. a nař., jež se stalo dne 1. prosince 1928. Dnem 1. prosince 1929 pominula tedy možnost udělovati dispense podle cís. nař. č. 364 ř. z. z r. 1915, neboť zák. č. 193/1928 Sb. neobsahuje žádného ustanovení, podle něhož by bylo možno alespoň v některých případech uděliti dispens podle cís. nař. č. 364 ř. z. z r. 1915 po dni, kdy nabyl účinnosti zák. č. 193/1928 Sb.

Zejména není v tomto zák. ustanovení, z něhož by plynulo pro úřad právo uděliti po 1. prosinci 1929 dispens od průkazu způsobilosti podle cís. nař. č. 364/1915 ř. z. v těch případech, kdy byla žádost za dispens podána přede dnem účinnosti zák. č. 193/1928 Sb. Pro nárok na udělení dispense podle této zákonné normy nelze nic dovoditi z okolnosti, že min. obch. bylo v resoluci k zák. č. 193/1928 Sb. vybídnuto, aby poučilo úřady k udílení dispensí povolané, aby žádosti za udělení dispensí, zejména žádosti válečných poškozenců, benevolentně vyřizovaly.«

Na názoru v předeslaném nálezu vysloveném setrval nss i v daném případě. Mýlil se proto žal. úřad, měl-li za to, že zem. úřad mohl ve výnosu z 15. května 1931 právem posuzovati žádost zúčastněné strany za udělení dispense podle cís. nař. č. 364/1915 ř. z., ačkoli v době té uvedené cís. nař. již neplatilo, a potvrdil-li odmítnutí opravného prostředku stěžujícího si gremia v úvaze, že gremium odvolání se zřetelem na § 8 odst. 2 cit. nař. nepřísluší. Za tohoto stavu věci bylo rozhodnutí sub 2. zrušiti podle § 7 zák. o ss.

Č. 11.409.

Zaměstnanci veřejní. — Učitelstvo: * Státními odpočivnými nebo zaopatřovacími požitky podle ustanovení § 17 odst. 2 č. 1 zák. č. 286/1924 Sb. o kumulaci požitků jest rozuměti ve smyslu ustanovení § 21 téhož zák. také jednotný drahotní přídavek a přídavek na děti podle ustanovení §§ 4, 5 a 10 zák. č. 394/1922 Sb.

(Nález ze dne 10. září 1934 č. 17.255/32.)

Věc: Marie B. v P. proti ministerstvu školství a národní osvěty o krácení drahotních přídavků.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: St-lka, jsouc učitelkou ženských ručních prací, byla provdána za řídícího učitele, který byl od 1. července 1922 na odpočinku a zemřel dne 9. ledna 1929. Při vyměření zaopatřovacích požitků st-lce jako vdově po řídícím učiteli výnosem zšr-y v Praze z 9. února 1929 byl st-lce přiznán ke vdovské pensi snížené na polovici a k nesníženému přídavku na výchovu též jednotný drahotní přídavek a přídavek na děti, ale oba snížené na polovinu. Takto snížený dětský přídavek byl výnosem zšr-y z 31. ledna 1931 st-lce přiznán též na dobu od 1. října 1930 do 30. září 1931 z důvodu, že st-lčina dcera Marie studovala na vysoké škole.

Žádosti st-lčině z 27. května 1931 o přiznání jednotného drahotního přídavku a přídavku na dítě ve výměře plné zšr výnosem z 9. června 1931 na základě ustanovení §§ 17, 20 a 21 zák. z 22. prosince 1924 č. 286 Sb. nevyhověla z těchto důvodů: Všechny zaopatřovací platy st-lčiny kromě přídavku na výchovu byly výměrem zšr-y z 9. února 1929 vyměřeny ve výši polovice normálních požitků z důvodu kumulace. Že zaopatřovacími platy, které se mají snížiti, rozuměti jest nejen vdovskou pensi, nýbrž i jednotný drahotní přídavek a přídavek na dítě, vyplývá z ustanovení § 21 odst. 1 a 2 cit. zák., kde drahotní přídavky výslovně jsou uvedeny. Požitky (§ 21), které podle příslušných pensijních